కథా నిలయం
శ్రీకాకుళం

జానకి

1

రామారావుని చూడగానే ఆ క్రొత్తవూళ్లో వెంటనే తనకి బాల్యస్నేహితుడు దొరికాడుకదా అని సూర్యనారాయణకి చాలా సంతోషమయింది. తక్కిన మనుష్యులెవ్వరూ క్లబ్బులోలేనట్లే అనుకుని, ఇద్దరూ బిలియర్డ్సు గదిలో మూలకూర్చుని, కాలేజి స్నేహితమంతా పునశ్చరణ చేసుకున్నారు. ఇద్దరూ ఒక గదిలోవుండి, ఒకరిడబ్బు యింకొకరిదిగా వాడుకొని, రెండోవారికి తెలియని రహస్యాలు లేకుండా నాలుగేళ్ళు గడిపి, నాలుగేళ్ళే అయింది. వాళ్ళమాటలు వింటే, ఇన్నాళ్లు వొకర్ని విడిచి వొకరు యెట్లా విడిగా బతకగలిగారో అనుకుని వుంటారు. మర్నాడు రామారావు సూర్యనారాయణని కలుసుకోగానే,

“మీ నాన్నగారు రామచంద్రపురంలో డాక్టరుగా వున్నారుటకదూ కొంతకాలం” అని అడిగాడు.

ఆసంగతి సూర్యనారాయణ వొప్పుకున్న తరవాత,

“ఆయనపేరు రామస్వామినాయుడుగారు. అవునా?”

“అవును.”

“అయితే జానకి నిన్ను బాగా యెరుగునుట కదూ!”

జానకి ! జానకి ! అర్థం తెలీకండానే ఆ మాటలు వినేటప్పటికి సూర్యనారాయణ మనసు ఝల్లుమన్నది. జానకి !

"జానకి ? ఏ జానకి ?" అంటూవుండగానే తనకే నిశ్చయంగా తెలిసిపోయింది. జానకి వొక్కతే తన ప్రపంచంలో.

"సబ్ జడ్జిపని చెయ్యాలా, రామచంద్ర...."

"తెలిసిందిలే, జ్ఞాపకమొచ్చింది. అయితే నీకెట్లా తెలుసు ?"

జానకి తను గోషాలో దాచుకున్న తురక భార్య లాగూ, జానకిపేరైనా ఇతరులు వుచ్చరించడం నేరమై నట్లూ అన్నాడామాట సూర్యనారాయణ.

"యెట్లా తెలుసా ? యెట్లాగో కొంచెం తెలుసు ననుకుంటా, జానకి నా భార్య గనక !"

"నీ భార్యా ? జానకి నీ భార్యా ?"

యెవరి భార్య కావడమూ ఘోరమైన విపత్తనీ, జానకి యెప్పుడూ అటువంటి నీచమైన కార్యము చేస్తుందని తను అనుకోనట్టూ వినపడ్డాయి అతని మాటలు. నాలుగు ముహూర్తాలలో బయస్కోపులోమల్లే సూర్యనాయణ కళ్ళ ముందు బాల్యనాటకంలో ముఖ్యమైన ప్రకరణాలు గిరగిర తిరిగిపోయినాయి. చిన్నప్పటి సంగతులన్నీ చాలవరకు మరచిపోయినాడు గాని జానకితో సంబంధించిన నిమిషాలు మాత్రం మెరుగుపెట్టినట్లు మరపుచీకట్లోంచి తళతళ లాడుతో కనపడ్డాయి.

చిన్నప్పుడు సూర్యనారాయణ చెల్లెలికీ, జానకికీ స్నేహం మొదట. వీళ్లు నాయుళ్లూ, వాళ్ళు బ్రాహ్మలూ. బలిచెడుగుడు ఆడి, అలిసి, చంద్రంవంక తెలుపూ, రాత్రి నలుపూ, మబ్బులమీదనించి మొహాలమీదపడే పసుపూ కలిసే ఒక వింతసంధ్యలో సూర్యనారాయణ ఇంటికి పరిగెత్తుకుని వస్తున్నాడు. దొడ్డితడిక దగ్గర వొక్కతే నుంచుని, తగ్గిపోతున్న కాంతికోసం దుఃఖించే వనకన్యలాగు, జానకి కనపడ్డది. కళ్ళని కప్పిన గుప్పెట్లు కన్నీళ్ళతో తడిశాయి.

"ఎందుకు జానకీ యేడుస్తున్నావు?"

"నా వుంగరం పడిపోయింది ఇక్కడ. సీతమ్మ ఆటలో వేలుపట్టుకుని లాగింది."

"మరి వాళ్ళందరు యేరీ!"

"వెతికాము, కనపడలేదు. వాళ్ళమీది కొస్తుందని పారిపోయారు.... అమ్మ కొడుతుంది."

సూర్యనారాయణా జానకీ మళ్ళీ వెతికారు. అతను లాంతరు తీసుకొస్తానంటే వొద్దంటుంది. కాని వుంగరం దొరకంది ఇంటికి వెళ్ళనంటుంది. పడమట ఒక్క మెరుపు మెరిసింది. తలమీద అంగారకుడు పొడిచాడు. చలిలో రోడ్డుమీది దీపాలు వణికాయి. వాళ్ళ కుక్క 'జాకీ' వచ్చి చెయ్యి నాకింది. ఎదురుగా నుంచోని వుంది ఆ బాలిక దీనంగా. వేలినున్న వుంగరం తీసి జానకి వేలికి తనే పెట్టాడు.

"ఈ రాత్రికి దీనితో సరిపుచ్చు. తెల్లవారకట్టే వెతికి నీ వుంగరం నీకు తెచ్చిపెడతాను" అన్నాడు.

"నిజంగా తెస్తావుకదూ, సూరయ్యా ?"

ఎక్కడపోయిందో ! ఈ దుమ్ములో కనబడు తుందా ? అనే తన సందేహాన్ని దిగమింగుతో,

"ఇక్కడే వుంటుంది, యెక్కడ పోతుంది ? రాత్రంతా వెతికన్నా నేను కనుక్కుంటాగా !" అన్నాడు.

జానకి వెళ్ళగానే లాంతరు పట్టుకువొచ్చి వెతికితే అక్కడే కనపడ్డది. వెంటనే వెడదామనుకుంటే, భోజనమూ, ఇంటిదగ్గర పాఠాలు చెప్పే అన్నా, నిద్రా, ఆటంకపడ్డాయి. తెల్లారకట్టే, లేవాలనే నిశ్చయం ప్రకారం లేచాడు. చలిలో జానకిగారి ఇంటికి చేతులు ముడుచుకుని పరిగెత్తాడు. వాళ్ళ పెద్దమ్మ ఇంటిముందు ముగ్గువేస్తోంది.

"జానకి లేచిందా ?"

"అర్ధరాత్రి జానకెందుకు కావలసివొచ్చింది నాయనా ?"

"పనుంది."

జానకి పెద్దమ్మకి పిల్లలులేరు. చిన్నతనమూ, అసలు తను చిన్నదానిగా వుండివుండవచ్చుననే విషయమూ, మరిచిపోయింది. ఎవరన్నా ఆమె చిన్నదిగా వుండేదని జ్ఞాపకంచేసినా సృష్టిని పరిశీలించి, చిన్నకాకండా పెద్దది కావడానికి వీలులేదని ఆలోచించి వొప్పుకోవచ్చు. అప్పటికికూడా సైజులోను, రూపంలోనేగాని, గుణంలోను, పెద్దమనిషితనంలోను మార్పువుందని ఒప్పుకోదు.

"పని: పనులు యీ చిన్నవాళ్ళకి, జానకి ఇప్పుడప్పుడే లేవదు. ఐనా మొగపిల్లవాడికి నీకు జానకి

మెందుకు ? ఈడా, జోడా, సహవాసమా, బడా, పాతాలా? నీపనుంటే మళ్ళీరా ! పొద్దెక్కింతరవాత.”

ఆ ఇల్లు భూగోళం అతనికి బాగా తెలీదు. అందులో జానకి యెక్కడపడుకుంటుందో ! ఆలోచిస్తూ నుంచున్నాడు. చలిగాలి చంపని చరుస్తోంది. తూర్పున వేగుచుక్క ఆశలన్నీ వదులుకోనక్కరలేదంటోంది. తనముందు కాయితంమీద మంచుదేవుడు వేసిన ముగ్గుని పెద్దమ్మ సున్నపు ముగ్గుతో పోలుస్తోనుంచున్నాడు. సాతానివాళ్ళ పాట దగ్గిరకొస్తోంది. తెల్లని శాలువ ముసుగుపెట్టుకుని, జాగ్రత్తగా జానకి బైటకి వొచ్చింది.

“యెక్కడికే, యీ అర్ధరాత్రి ? వెళ్ళు చెపుతా, నాన్నలేవనీ” అనే పెద్దమ్మమాటలు వినిపించుకోక, సూర్యనారాయణతో రోడ్డుమీదికి వెళ్ళింది. ఆమె వుంగరం ఆమె వేలుకి పెట్టి తనది తీసుకొన్నప్పుడు, జానకి తనవంక తిప్పినచూపు యీనాడు మళ్ళీ జ్ఞాపకం వొచ్చింది. అప్పణ్ణించి ఒక యేణ్ణర్ధం జానకీ అతనికీ స్నేహం. ఆడపిల్లలబ్బాయి అని బళ్లో అతన్ని వెక్కిరించేవారు ఆటలికి రాకపోతే. నిష్కారణంగా, అవ్యాజంగా, ఒకరోజున జానకిని ముద్దుపెట్టుకోవాలనే కోర్కె ప్రారంభమై, ఇంక అమ్మాయిని చూసినకొద్దీ అధికమైపోయింది. యింకెవ్వరు లేకుండా వొంటరిగా వుండాలని ప్రయత్నించినా సాగలేదు, ఆ ప్రయత్నమంతా అతని ఒక్కడిదే కావడంచేత. యోచించి ఒకసాయంత్రం ఒక ఆట కల్పిం

చాడు. తను దొంగ. నిద్రపోయే పిల్లల్ని ఒకొక్కళ్ళనే యెత్తుకుపోయి గుహాలో దాచేస్తాడు. గుహ గన్నేరుచెట్టు గుబురు. జానకిని దాస్తో, నిద్రలో కళ్ళుమూసుకుని వున్న జానకిని గుహాలో ముద్దుపెట్టుకోబోతే, సగం కళ్లు తెరిచి చూస్తోందో యేమో, మొహం తిప్పేసింది. ఆ అమ్మాయి పెదిమెలు తనబుగ్గకు రాసుకుని యెంగిలై అతని కసహ్యా మేసింది.

"ఒకరోజు అతనిచెల్లెలు "జానక్కి పెళ్ళి" అంది.

"నీ కెట్లా తెలుసు ?" అన్నాడు. అమాంతం చెల్లెల్ని తినేశేటట్టు.

"ఈవాళ సాయంత్రం మామగారు పిల్లని చూచుకో డానికి వొస్తున్నారు !"

పక్కనవున్న కుక్కని నిష్కారణంగా వొక్క తన్ను తన్నాడు. సూర్యనారాయణ ఆ కోపంలోనే వెళ్ళి చేతులో కర్రతో బొమ్మజెముడు అట్టలు ఐదారూ, జువ్వి మొక్క కొమ్మలు రెండూ విరకొట్టి వెళ్ళిపోయి, మధ్యాహ్నందాకా తిరిగాడు, బడిమానేసి, యెక్కడో. మూడింటికి జానకివాళ్ళఇంటికి చేరుకుని చూసేప్పటికి, ఆ అమ్మాయి మూల చాపమీద కూచునివుంది. మొహ మలుకోటు, పట్టంచు పావడా, కోటుమీద కాసులపేరూ, వడ్డాణం, చెవులకి జూకాలతో ముస్తాబై, ముందున్న హార్మోనియంలోంచి తనకిరాని పాటని లాగాలని తంటాలు పడుతోంది. ఎదురుగా కుర్చీలమీద పెద్ద తల పాగా, పొడుగాటికోటూ, వెండిపొన్నుకర్రా పట్టుకుని

వాకాయన కళ్ళజోడు లోంచి ఆ పాటని పరీక్షించి వింటు న్నాడు.

పక్కనే శాస్త్రుల్లు జాతకాలు తిరగేస్తున్నాడు. వాక వితంతువు ఇంకోమూల కూచుని తననట్లా చూడ్డానికి వొచ్చిన రోజులుగావును జ్ఞాపకం చేసుకొని, యీర్ష్య మొహం పెట్టి చూస్తోంది. జానకితోపాటు యెంతడబ్బిస్తే తీసుకోవచ్చు ఈ పిల్లని అని పరీక్షిస్తున్నట్లు కనపడ్డారు వాళ్లు, సూర్యనారాయణకి. జానకిమీద అపరిమితమైన కోపంతో పరిగెత్తుతో వెళ్ళాడు.

మర్నాడురాత్రి సూర్యనారాయణవాళ్ళయింటో వరండాలో వేళ్ళాడుతున్న లాంతరుకింద జానకి కనబడి మామూలు ప్రకారం అతనిచెయ్యి పట్టుకుంది. ఇంకా ముస్తాబు అట్లానేవుంది. కళ్లు కాటికతో అందంగా కనబడు తున్నాయి.

“నీకోసమే చూస్తున్నా”నంది.

అతను చెయ్యి విదుల్చుకుని,

“ఎందుకొచ్చావు మళ్ళీ ?” అన్నాడు.

“అదేమిటి అట్లా అంటావు ? నేనేంచేశాను ?”

“నిన్నసాయంత్రం నేను చూడలా ? నీకు పెళ్ళి కదూ ?”

సిగ్గుతో తల వొంచుకుంది.

“అయితే ?” అంది నెమ్మదిగా.

“నాకిష్టంలేదు.” అన్నాడు దూకుడుగా.

"మావాళ్లు చేస్తున్నారు మరి !"

"చెయ్యకూడదు."

"నీకెందుకు కోపం ?"

దానికి ప్రత్యుత్తరం చెప్పగల జ్ఞానశక్తి అతని కప్పుడే వుదయించలేదు. యేంచెప్పాలో తెలీక వూరుకున్నాడు.

సూర్యనారాయణ తరవాత తొరలోనే కాలేజీలో చదవడానికి ఇంకోవూరు వెళ్లాడు. మళ్ళీ శలవల్లో వొచ్చేప్పటికి జానకివాళ్ళకి బదలాయింపై పోయింది.

"జానకికి నీవు బాగా జ్ఞాపకమున్నావు. మీ చిన్నప్పటి సంగతులేమిటో చెప్పింది. ఇంటికి వెళ్ళేటప్పుడు నాతో రా" అంటున్న రామారావుమాటలు అతన్ని ప్రస్తుత జీవితానికి తిరిగి తెచ్చాయి.

2

జానకిని చూడగానే ఆమెలో అందంకన్న అద్భుతమై, ఉన్నతమైన ఆకర్షణ వున్నదని సూర్యనారాయణకి తోచింది. చిన్నప్పటి పోలిక యెక్కువగాలేదు. క్రొత్తగా ఆమెని పోల్చుకోలేకపొయ్యేవాడే. ఆమె చూపుల్లో, మాటల్లో ఆమె ఆత్మమాధుర్యం పరిమళంవలె అతన్ని ఆవరించినట్లయింది. కంఠస్వరంలో యింద్రజాలముంది. హృదయాన్ని చెప్పి జయిస్తుంది. ఆమె కప్పుడే ఒక కొడుకు. సూర్యనారాయణని చూసి జానకి,

"మీరేనా చిన్నప్పటి సూర్యనారాయణగారు ! యెంత యెదిగారూ ?"

"నన్ను మీరంటా రెందుకు ?"

"నన్ను మీరో యిప్పుడు ?"

ఇద్దరూ నవ్వారు.

"నువ్వు ముందంటే నే నన్నాను !"

"మరి ఇపుడు గొప్ప యిన్‌స్పెక్టరుగారుకాదూ నువ్వు ?"

"నువ్వుమాత్రం తాసిల్దారుగారి భార్య కాలేదూ ?" అంత చనువైన తరవాత ఒకటేమాటలు. ముగ్గురూ మూడుజతలుగా వొకరినొకరు యెరుగుదురు. ఒకజత అను భవాలు ఇంకొక జతకు తెలీవు. యేయిద్దరు మాట్లాడు తున్నా మూడోవాళ్ళు చూస్తో కూచోవాలి. సూర్యనారా యణ్ణి చూసి జానకి కళ్లు నవ్వుతున్నాయి, చిన్నప్పటి అల్లరి జ్ఞాపకం వొస్తున్నట్టు.

ఆ ఇంట్లోకి కాలుపెట్టగానే సూర్యనారాయణకి ప్రణయదేవాలయంలో కాలుపెట్టినట్లు తోచింది. అధిష్టాన దేవత జానకి. ఆమె కనుసన్నల్లో మెలుగుతో, ఆమె మాటల్నీ, ఆమెచీర చెరుగునుంచి రాలే దారాన్నీ, తలలో వాడిన పువ్వుల్నీ, ఆరాధించే భక్తులు, భర్తా, కొడుకూ. జానకి రామారావుకితల్లిలాగూ, అతని అమాయకత్వం చూసి జాలిపడి జాగ్రత తీసుకోడానికి వొచ్చిన సరస్వతీదేవి లాగుంటుంది. ఆ పిల్లవా డామెని ప్రియుడిలాగు ప్రేమి స్తాడు. ఆమె ప్రేమకోసం, ఆమె కంఠస్వరం వినడంకోసం,

చూపులు చిత్రాలు చూడడంకోసం, తన్మయత్వమునొంది, యెట్లా చెపితే అట్లావింటో ఆమె కనుసన్నల్లో మెలుగుతో వుంటాడు. జానకి జీవితం వీళ్ళిద్దరిలోనూ ఐక్యమైపోయింది.

ఇంటికివెళ్ళి సూర్యనారాయణ జానకినే తలుచుకుంటున్నాడు రాత్రల్లా. తలుచుకుంటే ఆమెలో అందం తోచదు. కళ్ళ నిర్మలత్వంలో తెలివీ, పెదిమలదగ్గర దయా, ఇంక ముక్కుసాఫీలోనూ, వెంట్రుకలూ నుదురూ తాకినచోటా, వేళ్ళ చివర్లలోనూ, అన్నిటిలోనూ ఏదో ఆకర్షణ వుంది అంతే. టీ తన కందిచ్చినప్పటి చేతివొంపూ, చిన్న నవ్వు నవ్వితే పెదిమలు పైకి తిరిగినప్పుడు, తీరైన యెర్రని పెదిమలుగలవారికికూడాలేని, వింతగా మనసు కలవరపెట్టే మబ్బుచివర వెలుతురువంటి మెత్తని కాంతి, అన్నీ అతను యెంత ఆటంకపరచినా లొంగక అతని ధ్యానంలో ఇటూ అటూ స్ఫురించాయి.

3

పక్కన ఇల్లు నిశ్శబ్దంగా వుంది. తోటలో చెట్లు కదలకుండా నిలిచి గాలివేపు చూస్తున్నాయి. అయినా జానకితల్లో మరువం వాసన వేస్తోంది. జమాబందిరోజులు కావడంచేత రామారావింకా రాలేదు. అబ్బాయి ఆమె వొళ్ళో నిద్రపోయినాడు. ఆమె రెండుచేతులూ అతని కాళ్ళకిందా, మెడకిందా వున్నాయి. నెత్తిమీద బృహస్పతి పొడిచాడు. చీకట్లో చంద్రకాంతపువ్వులు తెల్లగా

విచ్చాయి. చీకటిపడ్డతరవాత చివరసారివొచ్చే గులాబి కాంతి, భూమ్యాకాశాన్ని నింపింది. సూర్యనారాయణ చెవిమీద గొల్లభామ కూచుంది! అతను తోసేస్తే జానకి మెడమీద వాలింది. ఆమె అదిరి, నడుముజాచి అబ్బాయి కిందనించి చెయ్యి లాక్కుంటోంది. సూర్యనారాయణ దాన్ని ఆమెమీదనించి తీసేస్తోవుంటే అతనికి తనవేళ్ళ కింద ఆమె మెడ వొణికినట్లు తోచింది. చేతిని అట్లానే వుంచాడు. జానకి తన మెడని పక్కకివొంచి దూరంగా జరిగింది.

"జానకీ!"

ఆమెలేచి మాట్లాడకండా ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోయి మళ్ళీ రాలేదు. అతనికి ఇంటివేపు వెళ్ళడానికి ధైర్యం లేదు. అతని అంతఃకరణ నిర్మలమైనదైతే వెళ్ళడానికి సందేహం వుండదు. కాని ఇప్పుడు భయమేసింది. తను ఇంటికి వెళ్ళిపోతే?——

వెళ్ళిపోతే, తప్పుపనిచేసి పరిగెత్తినట్లుంటుంది....

ఇంటికివెళ్ళింతరవాత మనసులో యేమిటో అసందర్భపు ఆలోచనలు తోచాయి. జానక్కి కోపంవచ్చింది. రామారావుతో చెపుతుంది. ఇంక తనెట్లా వాళ్ళ మొహాలు చూస్తాడు? అంతమాత్రం నిగ్రహశక్తి లేకపోవటమేమిటి తనకి! భార్యా, భర్తా తననెంతో ప్రేమతోచూసి, ఆదరిస్తో వుంటేఅట్లాంటిపని చెయ్యడానికి తనకేం పట్టింది? అసలు ఎందుకు అట్లా చేశాడో అతనికే తెలీదు. జానకిని క్షమాపణ కోరుకోవాలని నిశ్చయం చేసుకున్నాడు.

మర్నాడు సూర్యనారాయణ్ణి చూడగానే, జానకి నవ్వుతో లేచి, "అదుగో వచ్చాడమ్మా!" అని అతని వేపు సంతోషంతో వొచ్చింది.

"యివాళ యీయనకి తలనొప్పిగావుంది. ఆఫీసు కింకా వెళ్ళలేదు. యేంతోచక నిన్నే తలుచుకుంటు న్నాము" అంది.

ఆ సాయంత్రమంతా అతనితో ఎప్పటికన్నా ఎక్కువ సరదాగా మాట్లాడుతో, అందరిని ఒకటే నవ్వించింది. కొడుకుతో నవ్వులు, పరుగులు, ఆటలు. సూర్యనారాయణ ఆ వసంతదేవినించి కళ్ళు తిప్పుకోలేకపోయినాడు. అట్లాంటి స్త్రీయే వుంటే ఇంకా స్వర్గంకోసం వేరే వెతకాలా ? తన ఆకర్షణప్రభావం, వుత్సాహదీప్తి, అతనికి చూపి వూరించి ఏడిపించడానికి ఆ ప్రయత్నమంతా చేసింది అన్నట్లు తోపించింది. అతనిదగ్గిరగా కుర్చీ జరుపుకుని, నెమ్మదిగా రహస్యంవలె ఉత్తమాటే మాట్లాడి, ఏం లేనట్లు నవ్వేస్తుంది. మాటలు చెవులని ముద్దుపెట్టుకున్నాయి. కళ్ళనించి కాంతులు చుట్టూ మెరిశాయి. ఆమె మాధుర్యంతో, ఆనందంతో, కలకలమనే కంఠరవంతో సృష్టి నిండిపోతున్నట్లు తోచింది. ఇంకా మళ్ళీ విచారానికి, లోభత్వానికి స్థలమెక్కడవుందా అనుకున్నాడు. ఇంతాచేసి తమాషాకి వేషంవేసినట్లు, తనకే సంబంధమూ లేనట్లూ తలవూపేసి నవ్వేస్తుంది, అబ్బాయి నవ్వినట్టే. ఆ నవ్వే యెక్కడో హృదయంలో కలిచి

ఇంక యీ శాంతికి దూరమై జీవించి ప్రయోజనమేమని పించేట్టు చేస్తుంది! యెంత రాత్రైనా సూర్యనారాయణని ఇంటికి పోనీదు. ఆ కళ్లు, ఆ పెదిమలు, దగ్గిరికి రమ్మని పిలుస్తున్నాయే అనుకున్నాడు. కుర్చీలోనుంచి చీకట్లో తన వేపు మెడవొంచి మాట్లాడితే, ఇట్లారా అని చేతులు జాచి నట్లు తోపించేది. అక్కడే భోజనంచేసి ఇంటికివెడుతో, జానక్కి తనమీద ప్రేమా?....అని ప్రశ్నించుకుని,తనవెర్రి తనానికి నవ్వుకుని సిగ్గుపడి, ఆపాపపు తలపుకి పెదిమ గట్టిగా కొరుక్కున్నాడు. అతనికి తగిన శాస్తిచేసింది. రామారావుతో చెప్పిందో లేదోగాని, తననించి మొహం తిప్పేసి, కోపం చూపించడంకంటే ఇంత స్నేహంగా, ఇంత దగ్గరగా, సులభంగా, స్వేచ్ఛగా, నిర్మలంగా వుండవొచ్చు. దాన్ని మోహమనుకోడం యెంత నీచమో, మూర్ఖమో, విజ్ఞాన విహీనమో చూపి అంతకన్న వెయ్యిరెట్లు శిక్షిం చింది. జానకిమీద అమితమైనగౌరవం కలిగింది అతనికి. సూర్యనారాయణ ఇదివరకంతా తనది చాలా స్వేచ్ఛగల బ్రతుకని గర్వపడేవాడు. ఇప్పుడు తనది చాలా వంటరి బతుకని బాధపడ్డాడు. పెళ్ళి చేసుకుందామంటే, జానకి మాటల మాధుర్యం చెవులలో మోగుతున్నన్నాళ్లు ఎవరి మీద తన మనసు పోతుంది? వాళ్ళిద్దరూ యెంత ఆనం దంగా వున్నారో! తనుకూడా అట్లా వుండడానికి వీలులేదు. ఒక చిన్న ఇల్లూ, తోటా, గదీ, అన్నీ తలుచుకుంటే- వాటిల్లో ఎక్కడ చూసినా జానకి రూపమే కనపడుతుంది.

కథా నిలయం
శ్రీకాకుళం

4

వరండాలో ఎవరో పెద్దమనుష్యులతో రామారావు ఆఫీసుపని మాట్లాడుతున్నాడు. వాళ్ళందరూ ఎప్పుడు వెడతారా అని సూర్యనారాయణ తోటలో కాచుకుని కూచున్నాడు. అతనిముందు కామినీచెట్టు పూచింది. చంద్రుడుదయించబొయ్యేట్టు తూర్పు తెల్లబడుతోంది. మిణుగురు పురుగులు రెండు, దిక్కులేని వాటిమల్లే, పువ్వుల్ని వదల్లేక చెట్టుకొమ్మల్లోనే తిరుగుతున్నాయి. వెనక క్రోటనులో నుంచి రెండుచేతులూ అతని బుజాలమీద ఆనుకున్నాయి. వేడివూపిరి అతని చంపలకి తగిలింది. తలంటిపోసుకుని ఆరనిజుట్టు అతని మోహాన్ని కప్పింది. కాలప్రవాహం ఆగింది.

తిరిగి చూసేప్పటికి ఎవరూలేరు. నిజమా ! కలా ? మనసులోనైనా బిగ్గిరిగా ఆలోచించుకోలేని తన ఆశ నిజమా ?

రామారావూ, అతనివెనక జానకీ వొచ్చారు. ఆమెతల ఆరకండా ఇంకా సాంబ్రాణివాసన వేస్తోంది. జానకే ! ! తనమీద ప్రేమచేతనేనా ? వేళాకోళమేమో ! నిజంగా ప్రేమ వుందా, లేదా ? ఆమె నడగాలి. వొంటరిగా ఆమెతో మాట్లాడాలి. ఆమెకూ అట్లానేవుందేమో ! ఆ తలపుతో అతని కంఠాన్ని మహాశక్తి ఒకటి గట్టిగా

బిగించినట్లయింది...... యెవరన్నా రామారావుకోసం రాకూడదూ ?

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావు ? చెప్పు. అట్లాంటి అవస్థలో నువ్వేంచేస్తావు ?" అని జానకి అడుగుతోంది తననే. జవాబు చెప్పాలి. కష్టపడి మెళుకువ తెప్పించుకుని, ఏమిటో అసందర్భంగా చెప్పాడు. కొంతసేపుండి రామారావు సిగరెట్‌కోసం ఇంట్లోకి వెళ్ళడానికి లేవబోతూ వుంటే, సూర్యనారాయణగుండెల్లో ఆపరాని వుద్రేకం కలిగింది. జానకి అతనిమొహం చూస్తో 'నేనూవొస్తాను ఆగండి' అని లేచి భర్త బుజంమీద చెయ్యేసి తనూ లోపలికివెళ్ళి మళ్ళీ అతనితో మాట్లాడుతో వొచ్చింది. అంతంలేని కబుర్లెట్లావొచ్చాయో !

5

సూర్యనారాయణ మర్నాడు వెళ్ళేటప్పటికి జానకి యింట్లోలేదు. పేరంటానికివెళ్ళి ఐదింటికి వచ్చింది. అతన్ని తోటలో చూసి కొంచెం నవ్వి యింట్లోకి వెళ్ళిపోయింది. ఎంతసేపున్నా మళ్ళీ బైటికి రాలేదు. మనసుపట్టలేక అతను లోపలికి వెళ్ళి చూసేటప్పటికి నిద్రపోయిన అబ్బాయి వుయ్యాలవూపుతూ ఆలోచనగా నుంచునివుంది. చాకలి పక్క వేస్తున్నాడు. సూర్యనారాయణనీ, అతని కళ్ళల్లో నిశ్చయాన్ని చూడగానే తత్తరపడి చాకల్ని వుయ్యాలవూపుతూ

వుండమని వెనకనే నడిచివొచ్చింది. ఇద్దరూ అగురుమీద తోటలో కూచున్నారు. జానకి మెల్లో గంధం అతనికి తల తిప్పింది. గులాబిచీనాపట్టుచీరలోని మెరుపూ, పమిట దగ్గరమెత్తూ అతన్ని వొళ్ళుమరిచేటట్టుచేశాయి. ఆమె ప్రేమకోసం యెదురుచూస్తో ఐదునిమిషాలు కూచున్నాడు. రాత్రి అనుభవాన్నిపట్టి యేనిమిషాన యేమిచేస్తుందో అని మనసుఆతృతతోవొంణికిపోతోంది. ఈదురుగాలిలోమంటవలె ప్రజ్వరిల్లే శక్తుల్ని అణచిపట్టడం కష్టమయింది. ఆమె తన కోసమే కాచుకుని కూచున్నదని నిర్ధారణచేసుకుని, ఆగక సాహసంచేసి చివాలున లేచి, ఆమెతలయెత్తి ముందుకి తన తలవొంచాడు. అందుకే భయపడుతున్నట్లు ఆమెరెండు చేతులతో బలంగా అతన్ని తోసివేసి లేచి నిలుచుని వలలో పడ్డ కుందేలు అరిచేరకంగా 'పాపం, తప్పు, వొద్దు' అని దూరంగా నుంచుంది. సూర్యనారాయణకి ఆశ్చర్యం కలిగింది. రాత్రది కలనుకున్నాడు.

'నేను పొరపాటు పడ్డట్టున్నాను. క్షమించు' అని వెళ్ళిపోతూ ఒకసారి తిరిగిచూశాడు. ఆమె ముఖాన్నిపట్టి తను తిరిగిచూడకపోతే తనని వెనక్కిపిలిచి యేదో మాట్లాడేదేమో అని తోచింది. కొంచెం ఆగాడు. అతను ఆగడం చూసి జానకి యింటివేపు తిరిగి వెళ్ళిపోయింది.

ఇంటికివెళ్ళి సూర్యనారాయణ చాల బాధపడ్డాడు! మళ్ళీ తాను పొరపడి జానకి నవమానపరిచానని, తన స్నేహితుడి విశ్వాసాన్ని అన్యాయం చేశానని, పశ్చాత్తాపపడి తనను తాను ద్వేషించుకున్నాడు. ఇంక స్త్రీలతో పవి

త్రులతో మెలగడానికి తను తగడు. తన మొహం సిగ్గుతో దాచేసుకోవాలి. తను జానకినీ, జానకిమీది వెర్రిమోహాన్నీ, మరిచిపోవాలి. ఇంక వాళ్ళింటికి వెళ్ళకూడదు. కాని జానకి తనకి కావాలని మరిచిపోవడం తన చాతకాదని అంతరంగంలో వినపడుతోనేవుంది. జానకిదగ్గరికి వెడుతోనే వుంది మనసు. ఇంకా ప్రయత్నించి, ఆమెను స్వాధీనం చేసుకోవాలనేకోర్కె కలుగుతోనే వుంది. ఆమెని ఆమె భర్త యింట్లోనేవుంచి ఏ పదినిమిషాలో చాటుగుండా అనుభవిస్తే సంతుష్టిపడే రకపు మనిషికాదు జానకి. అట్లాంటి జీవనాన్ని సహించదు ఆమె పవిత్రత. ఆమె కళ్ళల్లో నిర్మలమైన దయ, కలకలమని నవ్వుకాంతిని వెదజల్లే ఆమె స్వభావం, పూపరిమళమువలె, నెమ్మదిగా తనదిగా విశ్రాంతిగా, అనుభవించాలి. అది అసంభవమని తెలుసు. తనెంత ప్రయత్నించినా ఆ యింట్లోంచి జానకి కదలదు. కదిలి బతకదు. చెట్టునుంచి పువ్వును కోసినట్టే. ఇంక జానకిని చూడకూడదు. వాళ్ళయింటికి వెళ్ళకూడదని నిశ్చయించుకున్నాడు. నిశ్చయించుకున్న మర్నాడు సాయంత్రం అయ్యేటప్పటికి సూర్యనారాయణ యింటిదగ్గర కాలు నిలవలేదు. ఇట్లాకాదని ఊరువిడిచి వెళ్ళి వారంరోజులు ఎక్కడెక్కడో తిరిగాడు. ఎన్నడో తను మరిచిపోయిన స్నేహితులందరికీ తను ఇంకావాళ్ళనిమరిచిపోలేదని, ఇంకెన్నడు మరిచిపోననీ జ్ఞాపకంచేసి, కొంతమంది తట్టతగలేసిన బంధువులతో మళ్ళీ సంబంధం కలుపుకుని, తిరిగి వొచ్చాడు.

6

"వొచ్చావా? నీకోసమే చూస్తున్నాము యిన్నాళ్ళనించి" అన్నాడు రామారావు. తన అవివేకపు సంగతి జానకి చెపితే తనను చివాట్లు పెట్టడానికి వొచ్చాడనుకొన్నాడు. రామారావు మొహం చాలా జాలిగా దిగులుగా కనబడుతోంది. ఇద్దరూ టెన్నిసుకోర్టుమూలల బల్లమీద కూచున్నారు.

"ఈవేళ అంతా పిచ్చిపట్టినట్టు తిరిగాను, అదేమిటో కావలసినప్పుడే మనుష్యులు మాయమవుతారు. ఎక్కడికి వెళ్ళావు?"

తన మేనమామ సవతి తమ్ముడికి యేదో జబ్బుగా వుందని గొణిగాడు సూర్యనారాయణ.

"ఎప్పుడొచ్చావు?"

"నిన్ననే"

"ఇంతవరకు యింటికి రానేలేదేం?"

"ఆఫీసుపనితో వూపిరాట్టం లేదు" అని గొణిగాడు.

"సరేలే! నీకూ అసహ్యం పుట్టింది. నాకన్నీ అట్లాగే తటస్థపడుతున్నాయి. సంగతేమిటంటే, పది పదిహేను రోజులనించి జానకిలో పెద్ద మార్పొకటి వచ్చింది. డాక్టరుకి చూపిస్తే వొంట్లో జబ్బు లేదంటాడు. మనసులో విచారం పట్టుకున్నట్టుంది. జానకిని యెంతో అడిగాను, ఏమీ లేదంటుంది."

"అసలు జబ్బు చేసిందని ఎందుకనుకున్నావు?"

"మునపటి జానకేకాదు. జానకి నవ్వుచూసి నెలరోజులయింది. నవ్వకపోతే జానక్కి జబ్బుగా వుందన్న మాటే. నాతో సరిగా మాట్లాడదు. అబ్బాయితో ఆడుకోడం మానేసింది. రాత్రులు వులికిపడి లేస్తుంది. ఆలోచనగా కూచుంటుంది. యేమన్నా నొక్కి అడిగితే చప్పున యేడుస్తుంది."

"తమాషాగానే వుంది. ఎందుకో ?"

"అదే తెలీక కొట్టుకుంటున్నాను."

"అయితే యేమంటావు, యిప్పుడు ?"

రామారావుకు కోపం వచ్చింది.

"నీకేమీ పట్టనట్టుందే! పోనీలే" అని లేచాడు.

సూర్యనారాయణకి సిగ్గేసింది.

"అదికాదు రామా, కూచో, నాకేం అర్థంగాక నాగోలలో నేనుండి అట్లా అన్నాను. నీకే తెలీకపోతే నాకేం తెలుస్తుంది చెప్పు. అంతేగాని ...పోనీ నన్నేం చెయ్యమంటావో చెప్పు చేస్తాను."

"నువ్వుమాత్రం మేంచేస్తావులే. కాని నీతోటి చెప్పుకుంటే నాబాధ కొంత తీరుతుందనుకుని యెప్పుడు నువ్వు వస్తావో, అని గంపెడాశతో కాచుకుని వున్నాను. ఒక్క వారంరోజుల్లో యిట్లా మారిపోయినావే! నువ్వూ మారిపోయినావు. జానకీ మారిపోయింది. ఇప్పుడాలోచించగా మీరు కాదు, నేను మారిపోయినాను."

"జానక్కి యేదో కొంచెం మనస్సు చెదిరిపోయి వుంటుంది. అదేపోతుంది నాలుగు రోజుల్లో."

"అట్లా తోసెయ్యకు. నాకేదో గొప్ప ఆపద రాబో తోంది. జానకి యెంత మారిపోయిందీ! ఎంత చిక్కి పోయిందీ!"

"అదంతా నీ భయం, అసలే భయస్తుడివి, కొంచెం...."

రామారావుకు కోపం వచ్చింది.

"అట్లా చప్పలించకపోతే యింటికొచ్చి వకసారి చూడరాదూ!"

"నేనా!.... నేనా!.... వస్తాలే ...తొందరేం?"

రామారావు మాట్లాడకండా లేచి వెళ్ళిపోయినాడు. సూర్యనారాయణ యేంచేస్తాడు?

మళ్లీ వెళ్ళి యేమో సమాధానాలు గొణిగాడు. మర్నాడు మూడింటికి వస్తానని వొప్పించాడు.

జానక్కి యిట్లా మనస్థిమితం తప్పడానికి కారణ మేమిటి? ఇంకేముంది? తన భర్త స్నేహితుడు తన బాల్య మిత్రుడు తనని ఆ విధంగా అవమానం చేస్తే తను సహించ లేక, తన భర్తతో చెప్పలేక, మళ్ళీ మళ్ళీ అతను ఆవిధంగా ప్రవర్తిస్తూవుంటే తన స్నేహాన్నీ, నిర్మలమైన ప్రేమనీ, ఆ విధంగా మలినంచేస్తూవుంటే, యేంచెయ్యడానికీ తోచక, యీసారి కనబడ్డప్పుడు ఆతనితో యెట్లా ప్రవర్తించాలో తెలీక, మనోవ్యాధిపడి రామారావుకి కూడా యిట్లా విచా రం కలిగిస్తోంది. ఈ క్షోభకంతా తన క్షుద్రమోహం కారణం. దూరంగా వుందామంటే యీ రామారావు

తనని వదిలిపెట్టేటట్టు లేదు. వెంటనే బదిలీకి ప్రాసేశాడు. జానకి యింటికి వెళ్ళనే లేదు.

7

వారంరోజులు అయిన తర్వాత ఒకరోజుసాయంత్రం రామారావూ జానకీ సూర్యనారాయణ యింటికి వచ్చారు. జానకి చెంపలు చిక్కిపోయి పలచబడ్డాయి. మనోవ్యాధి పట్టుకున్న వాడివలె రామారావు కనబడుతున్నాడు. 'టీ' తాగి కొంతసేపు కబుర్లు చెప్పుకున్నారు. వెడుతో సూర్య నారాయణవేపు తిరిగి—

"నువ్వు రాకపోతే మేమేవచ్చాం నిన్ను చూడడా డానికి" అంది.

మర్నాడు రామారావు వొక్కడూ వచ్చాడు—

"సూర్యనారాయణా! నేను గొప్పఆపదలోవున్నాను. జానక్కి పిచ్చిపట్టింది. లేకపోతే గ్రహబాధో!"

"గ్రహబాధల్లో నమ్మకం కుదురుతోందా ఏమిటి?" అన్నాడు సూర్యనారాయణ లేని నవ్వుతెచ్చుకుని.

రామారావు అతని మాటల్ని వినిపించుకోలేదు.

"సర్కీటువెళ్లి నాలుగురోజులక్రిందట సోమవారం నాటి రాత్రి తిరిగి వచ్చాను. వెంకన్న తలుపుతీశాడు. స్నానంచేసి జానకి గదిలోకి వెళ్ళాను. గదిలో పెద్దగా దీపం వెలుగుతోంది. జానకి కిటికీలో కూచుని చీకట్లోకి చూస్తోంది. పిలిచాను, పలకలేదు. చేయిపట్టుకుని వూపితే

కళ్ళు తెరిచి నావంక శూన్యదృష్టితో చూసింది. కొంచెం సేపటికి గావును పలకరించింది. అప్పటికీ యీలోకానికి సంబంధించిన కంఠంకాదది. నే నేమనుకుంటానో అని కష్టం మీద నాతో మాట్లాడుతున్నట్లు తెలుస్తోంది. ఆ యింటిని పెనుభూతం ఆవరించినట్లుంది. తనబాధ నాతో చెప్పమని ప్రార్థించాను. మా యిద్దరి ఆనందం ముక్కలు చెయ్యవద్ద న్నాను. నా యేడుపుచూసి తనూ మొదలుపెట్టింది. మధ్యాహ్నం ఆఫీసునించి వొచ్చి గదిలో కాయితాలు చూసుకుంటూ కూచుంటే జానకివచ్చి, నాకుర్చీ వెనుక నుంచుని—

"మీ దగ్గరనించి నేను వెళ్ళిపోతే, మీరు సుఖంగా వుండలేరూ ?" అంది. అర్థంకాక చూశాను.

"కావలిస్తే మళ్ళీ పెళ్ళిచేసుకోండి."

"ఏమిటిది జానకీ ?" అన్నాను.

"నేను వెళ్ళిపోవలసి వస్తుందేమో ! తప్పదేమో ! అట్లా రాసివుందేమో ?" అంది.

నాహృదయంలో పుట్టిన గాఢవిషాదం నా మొహం లోచూసిందేమో యింట్లోకి వెళ్ళిపోయింది. భయంతో కుర్చీలోంచి లేవలేక పోయినాను. పదినిమిషాలసేపు కాళ్లు వణికాయి. బావిలో పడటానికో, మెట్లాగో ప్రాణహత్య చేసుకోడానికో వెళ్లిందనుకున్నాను.

వెళ్ళి చూసేటప్పటికి యేంచూడాల్సి వస్తుందో! అనే భయంతో అసలే లేవలేకపోయినాను. చివరికి గది లోకి వెళ్ళిచూస్తే, అబ్బాయిని కావిలించుకుని ఏడుస్తోంది.

ఇంక దయ్యాలను నమ్మక ఏంచెయ్యను ? సూర్యం, నీకర్థం కాదు. ఎట్లా చెప్పను? నా ప్రాణాలన్నీ, సంతోషమంతా జానకే: దేవుడు నా కిచ్చిన మహావరం, జీవనానికి వెలుగు, తరవాత నా ప్రాణాధికుడు అబ్బాయి! వాళ్ళిద్దర్లో ఎవరు కనపడకపోయినా చచ్చిపోతాను. ఈ ఆపదలోంచి నన్నెవరు రక్షిస్తారు ? దేహానికి జాడ్యమైతే కుదర్చవచ్చు; దీని సంగతెట్లా! ఎన్నిసార్లడిగినా, నాతో యీ మూఖానికి కారణం చెప్పదు. నాకేమీ తెలీటంలేదు.... నువ్వో! నువ్వెందుకిల్లా ఐనావు? ఎందుకు మా యింటికి రావు? పూర్వంవలె మేము ఆనందంగా వుండడం లేదనేనా! అంతేనా ? ఆపదలో యిట్లా మొహంతప్పిస్తావనుకోలేదు. జానకికి స్వస్తతకలిగితే మళ్ళీ యిదివరకువలెనే స్నేహంతో, ఆనందంగా వుందాం. మన ముగ్గురం గడిపిన దివ్యమైన ఆరోజుల సౌందర్యం జ్ఞాపకం తెచ్చుకో. అదద్భుతాలైన భార్యేగాక స్నేహితుడు దొరికాడని ఎంత గర్వపడ్డాను! మన ఆనందం చూచి సహించలేక ఏదయ్యమో, జానకి నావరించి మన నీ దుఃఖకూపంలో కూలతోసింది.... నువ్వు రద్దూ! ఒకవేళ నీతో చెపుతుందేమో!”

రామారావు వ్యథని చూసి సూర్యనారాయణకి చాల జాలికలిగింది. తనే వెళ్ళి యీ విషయం జానకితో మాట్లాడి, క్షమించమని ప్రార్థించి, అమెను సమాధాన పరిచి, రామారావుకి మళ్ళీ సౌఖ్యం కలిగించాలనుకున్నాడు. రామారావు బాధని చూసినప్పుడు, సూర్యనారాయణకి జానకిమీద ప్రేమ మాయమైనట్టే తోచింది.

స్నేహితుడి అమాయకత్వం, నిర్మలస్నేహమూ చూసే ప్పటికి యేమైనాసరే, యెంత త్యాగం చెయ్యవలసివొచ్చినా సరే, అతనికిమాత్రం యేమాత్రము బాధ కలిగించకూడ దని నిశ్చయించుకున్నాడు.

8

నిండుచంద్రుడు కనపడకండా పట్టిన మబ్బును గాలి తరిమేస్తోంది. గాలి కళ్లు చీకట్లోమూసి, అప్పుడప్పుడు మబ్బులు చినుకుల్ని రాలుస్తున్నాయి. పక్కన అప్పుడే విచ్చిన జాజీ, నైట్‌క్వీన్ వాసనల బాధనించి మనసుని మళ్ళించి పుస్తకంమీద నిలపడానికివరండాలో దీపంముందు కూచుని ప్రయత్నిస్తున్న సూర్యనారాయణ మనసు క్రోటను ఆకుల చప్పుడువల్ల చలించింది. తలెత్తి ఇంకా పుస్తకాన్ని విడవని కళ్ళతో చెట్లలోంచి తనవేపు నడిచి వొచ్చే తెల్లని ఆకారాన్ని చూసి, ఆశ్చర్యపడ్డాడు. కొంచెం గుర్తు స్ఫురించింది. గుండెలు కొట్టుకున్నాయి. లేచే శక్తి పోయింది. తెల్లని మజిలిన్ చీరె కట్టుకుని, నీలం పువ్వుల వాయిల్ జాకెట్ వేసుకుని, విరబోసుకున్న జుట్టుతో, రాత్రి పన్నెండింటికి చెట్లమధ్యనించి, కొమ్మలు తప్పు కుంటూ, లావణ్య రేఖలాగు వొచ్చింది జానకి.

"జానకీ !"

పలకక కాలుతో తడుముతో మెట్లెక్కింది. అతను దగ్గిరగా నుంచుని మృదువుగా పిలిచాడు. అతనివేపు

మెడన్నా తిప్పక, కళ్లైనా యెత్తక, సరిగా తను ఆ సాయంత్రం కూచున్న గదివేపు వెళ్ళింది. అతను ఆశ్చర్యంతో వెనకనే వెళ్లాడు. వెన్నెల పడుతున్నా, లోకం చీకటిగా వున్నట్టే తలుపుకోసం చేతులు జాచింది. తలుపు తెరిచివుండడంచేత ముందుకి తూలింది. అతను ఆమెని చప్పున పట్టుకున్నాడు. ఆమె తల అతని బుజంమీద ఆనుకున్నది. ఆ సౌఖ్యంలో వొళ్లు మరుస్తూ ఆమె ముఖం మీదికి తలను వంచాడు. కళ్లు మూసుకుని వుంది.

"జానకీ, జానకీ, ఎందుకువొచ్చావు ? నాకోసమే!"

ఆమె పెదవులమీద మెల్లిగా ముద్దుపెట్టుకున్నాడు.

"ఒక్కసారి చూడు. జానకీ, నాజానకీ, ఇట్లా చూడు." మాట్లాడలేదు. కదలలేదు. నిద్రపోతోందా ? మూర్ఛపోయిందా ? మెల్లిగా తీసుకుని వెళ్ళి పక్కమీద పడుకోపెడితే, కదలకండా అట్లాగే పడుకుంది. సూర్యనారాయణ దీపంవెక్కించి కుర్చీలో కూచుని చూస్తున్నాడు. మూర్ఛకాదు, నిద్ర. ఆమెచిన్నవూపిరీ, అతని గుండెల గంభీరధ్వనీ తప్ప ఇంకేమీ వినపట్టంలేదు. మూల దీపం వెలుగుతోంది; ఇక్కడ జానకి నిద్రపోతోంది. ఇది నిజమా ? తను ఆ అర్ధరాత్రి, ఆ పక్కమీదే పడుకుని కంటున్న కలా ? కలేనేమో !

ఎన్నడన్నా జానకి ఇట్లా తనగదిలో పడుకుంటుందని అనుకున్నాడా ? లేపాలా ? లేదా ? లేపి అడక్కపోతే లేచి యేమంటుందో ? నిద్రలోనే నడిచి వొచ్చివుండాలి.

ఏమిటి ? ఆమె ఇల్లు, వీధులు, తనతోట ఇన్నీ యెట్లా నడిచింది ? ఏదన్నా మోటారు యెదురైతే, పాము కాలికింద పడితే, తనజానకి యేమయ్యేది ? కాని జానకేనా ? నమ్మడానికి శక్యంకాకండావుంది. ఎంత అపాయంలోంచి తప్పించుకుందో ! దైవకృపవల్ల తనకు మళ్ళీ దక్కింది. ఎంత అందంగా పడుకునివున్నదో ! రోజురోజూ యీ సుందరస్వరూపాన్నిన్ని తన గదిలో, తన పక్కమీద చూసే రామారావు ఎంత అదృష్టవంతుడో, ఎన్నిపుణ్యాలు చేశాడో ? కాని యీమె ఇంట్లోవుంటే, అతనికి లోకమెందుకు ? ఆ పని ఎందుకు ? క్లబ్బూ, స్నేహితులూ ఎందుకు ? రాజపదవైనా ఎందుకు ? ఏమి అందం ? ఆమె పెద్ద నల్లనిజుట్టు నొక్కులు నొక్కులుగా, సముద్రపు అలలు కడిగిన నల్లని యిసికవలె పక్కమీద పరుచుకుని వుంది. పక్కకి తిరిగి పడుకున్నప్పటి పిరుదుల వొంపు, ఆ మెడ దగ్గర్నించి, మెల్లిగా బుజాలతో పైకిలేచి, చేతికిందినించి నడుమువరకు తగ్గి, మళ్ళీ ఎత్తుగా ! పిరుదులనించి, కాలివరకు వొంపుగా తగ్గుతో కనపడ్డ ఆ అందంతో అతనికళ్ళు తిరిగిపోయినాయి. మెల్లిగా వూపిరితో లేచి పడే ఆ వక్షభారం జాకెట్టుక్రింద కనపడే మెరుపు, అతన్ని అమితంగా బాధపెట్టాయి. రామారావూ, అతనిస్నేహమూ, అతని బాధా, మనసులోంచి మాయమైనాయి. అతని మనసు పట్లు తప్పిపోతున్నాయి. జానకిని, తన గదిలో పడుకున్న ఈ అందాల గనిని, తనదిగా, జానకి తన జానకేగా చేసుకోవాలి. ఎందుకు వొచ్చింది ? తనకోసమే ! తనదే ! కాని కళ్ళు

తెరిచి జానకి యేమంటుందో? మళ్ళీ యిదివరకటివలె, కోపంతో, తృణీకారంతో, బాధతో చూస్తే! భరించ లేడు. ఏమైనాకానీ, బాధతో నరాలు తెగనీ, ఆమె నేమీ చెయ్యకూడదు, తాకనేకూడదు. లేపి, ఆమెకి నిద్ర మెళు కువ తెప్పించి, ఇటిదగ్గిర దిగపెట్టాలి. అంతేనా? తన చేతులోకి వచ్చిన జానకిని ఇంతేనా? తన అవివేకంవల్లనే, భీరుత్వంవల్లనే జానకి యెప్పుడూ తన చేతుల్లోంచి జారి పోతోంది. తనే గనక సాహసంచేస్తే జానకి వొప్పు కుంటుంది. ఎంత పవిత్రురాలైనా, జానకి.... స్త్రీనిగురించి తను ఇంగ్లీషు పుస్తకాలలో చదివిన సంగతులు జ్ఞాపకం వొచ్చాయి. ఛీ, ఛీ, తనని నమ్మి, తను తన బాల్యస్నేహి తుడు తన సోదరుడని, తన బాధ యేదో తనతో చెప్పుకో వస్తే తను అక్రమమైన ఆలోచనను చేరనియ్యవొచ్చా! ఇంక ఆలస్యం చేస్తే వున్నమతే పోతుంది.

"జానకీ, జానకీ! లే"

లేవలేదు. బుజంపట్టి వూయించాడు. ఆ స్పర్శతో, నున్నని, బుజం చేతికి తగలడంతో అతని ఆలోచనలన్నీ నిశ్చయాలన్నీ యెటువి అటు చెదిరిపోయినాయి.

"జానకీ, నాజానకీ!"

మొహం దగ్గిరికి వొంగాడు. గడ్డంకింద చెయ్యేసి, ఆమె మొహాన్ని తనవేపు తిప్పుకుని చూశాడు. మొహం మీద జుట్టుపడుతో, చిన్న చక్కని ముక్కులోంచి వూపిరి పల్చని పెదిమల్ని కదిలిస్తున్నట్లు, ఎంతో ముద్దుగా, పదు

కునివున్న జానకి, తన జానకి, తననేమీ అనదు. ఆ కళ్ళ లోకి కోపమే రాదు. ఎన్నిసార్లో ఏకలకన్నాడో ఆకల కోర్కెని తీర్చుకున్నాడు. మెడకింద జుట్టులోనుంచి చెయ్యేసి, తలను పైకెత్తి గట్టిగా తన రొమ్ముకి అద్దు కున్నాడు. అంతే అతనుకోరింది. అంతే! అంతే! జానకిని తన సోదరిని, సురక్షితంగా రామారావుకి వొప్పచెప్పాలి.

"జానకీ, జానకీ! లే!"

ఆమె తల పరుపుమీదవుంచి, ఆమెకేసి చూశాడు. ఈ నిద్రపొయ్యే అందం ఎప్పుడూ చూడలేదు. తన జన్మ కంతా నించుకోవాలి జానకితో ఆనాలుగు నిమిషాల్లో. ఆమె వూపిరి అతని చెంపను తాకుతోంది. ఆమె చీర చెరుగు ఆతని చేతిమీద పడ్డది. ఆమె గుండ్రని కొండ వక్షం, సూదంటురాయివలె అతని చేతిని లాగుతున్నాయి. ఆమె పెదిమలు అతని దగ్గిరిగా వొస్తున్నట్టే కనపడ్డాయి. మెల్లిగా ఆమె పెదిమలమీద తన పెదిమల్ని ఆనించి, ఆమె వూపిరి మాధుర్యం అనుభవిస్తో ఆగాడు. ఇదేమిటి? ఛీ, వొద్దు. కూడదు. జానకిని లేపి, ఇంటికి తీసుకు వెళ్ళాలి, అనుకుంటాడు. కాని కదలలేదు.

మెల్లిగా జానకి కదిలింది ఆతని ముద్దుతో. నూరేళ్ళ నిద్రమంత్రంనించి మేలుకున్న రాచకన్యలవలె, జానకి దీర్ఘ నిశ్వాసం విడిచి, కళ్ళు తెరవకుండానే చేతులుజాచి, అతని మెడవెనక వేళ్ళుకలిపి, అదిమిపట్టుకుని బలంగా దగ్గిరికి లాక్కుంది అతన్ని! సూర్యనారాయణ ఆనందంతో మైమరిచాడు. కాని రామారావనుకుంటోంది. అన్యాయం,

అన్యాయం ! జానకిని లేపాలి. కాని ఆనందం, అహా ! ఆవేళబలం, ఆవేశం, అతన్ని కదలనీలేదు. ఇదేమిటి ఇంత బలంగా, ఇంత స్వతంత్రంగా, ఇంత మోహంతో.... తెలిసిన తరవాత ఈ మోసాన్ని జానకి భరిస్తుందా ?

తన మొహం మళ్ళీ చూస్తుందా ?

"జానకీ, జానకీ !"

గట్టిగా వూయించాడు. కళ్ళు తెరిచి అతనిమీద దృష్టిని ఒక్కనిమషం నిలిపింది. సంతుష్టితో మూర్ఛపోతున్న ఆమె కళ్ళలోకి భయంకరమైన చూపువొచ్చింది. వేళ్ళాడబడే మృగపు మరణవేదనచూపు కలిగింది. దేహం అతన్నించి దూరంగా ముడుచుకుని సన్నగా బాధతో అరిచింది.

"ఎట్లా వొచ్చానిక్కడికి; యెందుకు తీసుకొచ్చావు? యేంచేశావు ?"

"నువ్వే వొచ్చావు."

"నేనా ? ఛీ, ఛీ, అబద్ధం !"

"నిజం. నువ్వేవొచ్చావు."

"నేను రాలేదు, నే నెందుకొస్తాను ? నేను రాను. యెన్నటికీ రాను. నన్ను కోసినారాను. నా నగాలు కాలిపోతున్నా రాను !"

మెత్తని నవ్వుతో, కన్నీళ్ళ చిరునవ్వుతో, చూసే ఆమె కళ్ళల్లో గుడ్లు మధ్యకివచ్చి కిందికి దూకేట్లు మిడిసిపడుతో కనపడ్డాయి. హృదయం కరిగిపోయింది, అతను ఆమె చెయ్యిపట్టుకుని,

"జానకీ, నిజం చెపుతున్నా. నువ్వే నిద్దట్లో వొళ్ళు తెలీక యిట్లా నడిచి వొచ్చావు. నావల్ల నీకేమీ భయం లేదు. ఇట్లాచూడు. నాలో నమ్మకముంచి నీబాధంతా నాతో చెప్పు. చెప్పితీరాలి. నీకోసం, నీ సంతోషంకోసం, నీకు శాంతి కలిగించేందుకు నా ప్రాణమైనా యిస్తాను" అన్నాడు.

ఆమె వేదన అంతా కరిగి కన్నీళ్ళుగా కారింది. రెండుచేతులూ అతని బుజాలమీద వేసి తలని అతని దగ్గిరగా ఆనించి యేడ్చింది. వాన కురిస్తే భూమి చల్లబడి ఆకాశం తేలికైనట్లయింది. ఆమెచూపు.

"యిందుకూ, నా బాధంతా యిందుకూ. సూర్యా, నీతో ఇట్లా వుండటానికి వీల్లేదుగనుక, ఆశపెట్టి నిన్నేడిపించిన కఠినాత్మురాల్ని. నీకళ్ళు ప్రతి సాయంత్రం నన్ను తిట్టడంచూసి వోర్చుకున్నాను. నిన్ను చూడకండా వుండలేక నాశక్తికి నావాంఛ అధికమై యెంత అణిచినా ఆగక, నిన్నట్లా తాకి, పాపమని ద్రోహమని నీయెడల అన్యాయమని బాధపడేదాన్ని.

"నీముందు వొప్పుకోడానికి వీల్లేదు. వొప్పుకున్నానా గోతులో పడ్డానన్నమాటే. నేనుపడ్డ బాధ యెవరికర్థమవుతుంది ? రాత్రింబగళ్ళు వొక్కనిమిషం విశ్రాంతి లేకుండా ప్రతిరోజూ ఎక్కువై యేతీరమూ కనపడని బాధ !

"ఆ రామారావుగారినీ, అబ్బాయినీ, నా సిగ్గునీ, మర్యాదనీ, అన్నిటినీ పారేసి, నీతోవుండడమెట్లా ! ఆయన

జీవితమే నామెళ్లోవేశారు. ఎట్లా తెంపను? మళ్ళి నా కెందుకు కనపడ్డావు నువ్వు? నే నోర్చుకోలేనింక........ యెన్నాళ్ళని ప్రాణాలు బిగబట్టి!...."

"యెందుకట్లా శ్రమపడ్డావు జానకీ? నా అభిప్రాయం తెలీకా?"

"కాదు. మొదటినుంచీ తెలుసు. అందుకనే యీ వేదనాధిక్యత. కాని నీతో అట్టాటి సంబంధం పెట్టుకోడం నా కసాధ్యమైనపని. ఆయన విశ్వాసమే నన్ను కట్టేసింది. నన్ను రహస్యంగా కలుసుకోని ఆయన ఇంట్లో ఆయన పక్కమీద....మళ్ళీ ఆయన రాగానే నవ్వి ప్రేమచూపి ఛీ, ఛీ,...కాని నీనించి నామనసును వొక్క నిమిషం మళ్ళించలేకపోయినాను. యేం జరగనియ్యకూడదని నిశ్చయించుకున్నానో అవన్నీ జరిగినట్లే ఆలోచించుకుని స్వల్ప సౌఖ్యాన్ని పొందేదాన్ని. చచ్చి యీ పీడనంతా తప్పించుకుందామని, ఆ పాడుబ్రతుకు చాలించాలని, దేంటోనో పడాలని, యెంతో ప్రయత్నం చేశాను. కాని, అబ్బాయిని, ఆయన్ని, వాళ్ళనిస్సహాయత్వాం, దుఃఖం తలుచుకుని కష్టంమీద ఆ యత్నం మాని, చెప్పలేని, వోర్చుకోలేని, బాధని అణుచుకుని చచ్చేదాన్ని తెల్లారిందాకా."

"జానకీ! నాతో చెప్పకండా దాచుకోని పాపం యిన్నాళ్ళు ఇట్లా పిచ్చిపుట్టేంత వ్యథపడ్డావా? నా చిన్న జానా! నాతో చెపితే నేను కామాతురుణ్ణయి, పశువునై, నీకిష్టంలేందే స్వాధీనం చేసుకుంటా ననుకున్నావా?

అయ్యో! వృధాగా యెంత నలిగిపోయినా వమ్మా...యిప్పుడు చెప్పు, యీ సమస్య లెట్లా విడ తియ్యాలో! రామారావు, అబ్బాయి, నేను, పాతి వ్రత్యం, అన్నీ కావాలి నీకు, యెట్లా! పోనీ రామా రావుతో యీవిషయం మాట్లాడితే........"

"యేమని?"

"మన సంబంధాన్ని అతను ఉదారంగా వొప్పు కోవాలని."

"ఎట్లా వొప్పుకుంటారు? మనమెట్లా మాట్లాడు తాము? అంత సాత్వికుడైనందువల్ల సహిస్తాడనా, నీ వుద్దేశం? మళ్ళీ నీ భార్యనైనాకానుగదా, ఆయనతో సంబంధం నువ్వోర్చుకోగలవా? అందులో భర్త?"

ఆ మెమాటలు నిజమేనని సూర్యనారాయణకికూడా తెలుసు.

"మరి ఇంకెట్లా జానకీ? నేను నీకు కనపడకండా వెళ్ళిపోతాలే!"

జానకి భయంనిండిన కళ్ళతో చూసింది.

"వొద్దు. యేమన్నాకానీ, నువ్వు మాత్రం వెళ్ళి పోవొద్దు. ఎంత కష్టపడ్డా వొక్కసారి నిన్ను చూస్తే కొంచెం విశ్రాంతి కలుగుతుంది. నువ్వు కనబడకపోతే ఇంక నిరాశతో విశ్రాంతి నివ్వని వేదనతో మాడిపోతాను. ఏమన్నాకానీ నువ్వుమాత్రం వెళ్ళిపోకు."

"అయితే ఎట్లా? నువ్వు వాళ్ళని వొదిలి నాదగ్గిరికి

కథా నిలయం

వొచ్చేయి. రామారావు నలిగిపోతాడంతే. పోవాలి. ఏం చేస్తాం ! నాకూవుంది అతనిమీద నీకున్నంత ప్రేమ.

“యిట్లా బాధ ఎన్నాళ్ళు పడగలవు ? ఇట్లాచిక్కి బాధపడి పిచ్చెత్తి ఎన్నాళ్ళు బతుకుతావు ? నువ్వు చచ్చి పోతే యేమవుతాడు ? అంతే అనుకో. అట్లా ఆ ఇంట్లో వుంటే ఎట్లానూ బతకవు. ఎవరికీ కాకుండా పోతావు.”

మర్నాడురాత్రి రామారావు నిద్రపోగానే అబ్బాయిని తీసుకుని తన బంగళా వెనక బయలులో సూర్యనారాయణని కలుసుకుని అతనితోవచ్చేస్తానంది. సూర్యనారాయణ చినుకుల్లో జానకిని తీసుకొని బయలుదేరి రామారావు ఇంటిగేటుదగ్గిర దిగబెట్టి వొచ్చాడు.

9

రాత్రి పదిగంటలైంది. అబ్బాయి తొట్టిలో నిద్రపోతున్నాడు. బల్లమీద టేబిల్‌లైట్ వెలుగుతోంది. వాన, గాలి లోపలికి రాకుండా కిటికీల అద్దంతలుపులు మూసి వున్నాయి. దీపం అద్దంలోపల మెరుస్తోంది. జానకి మంచం మీద కూచునివుంది. రామారావు ఆమె వొళ్లో చేతులూ తలా పెట్టుకొని కిందకూచున్నాడు. పొద్దుననించి జానకి చర్య విపరీతంగా కనపడి అతనికి విచారం కలిగిస్తోంది. తను చచ్చిపోతే అతనేమౌతాడని అడిగింది. మరిచిపోలేడా ? అందరూ మరిచిపోవడంలేదా ! మళ్ళీ పెళ్ళిచేసుకో

రాదా ? ఇట్లా ప్రశ్నలు, వెఱ్ఱిచూపులు, ఇటూ అటూ తిరగడం. 'ఇదే ఆఖరుసారి' అనడం. ఎంత బతిమాలినా కారణం చెప్పకపోవడం, అతనికివి భారమేకాకండా, కోపంకూడా కలిగించాయి; ఎన్నాళ్ళీగోల అనిపించింది. జానకి మెల్లిగా అతనిజుట్టు దువ్వుతో "వెళ్ళి పడుకోండి" అంది.

రామారావు లేవలేదు. పదిదాటింది. ఇంకా పడుకోడేం ? ఇతన్ని వొదిలి వెళ్ళిపోవడమేనా ? అతని వీపునీ, మెడనీ వేళ్ళతో రాస్తోంది. అతన్ని చూసినకొద్దీ దిగులెక్కువవుతోంది. మొహం తిప్పేసి సూర్యనారాయణ సంగతి ఆలోచించింది.

రామారావు నిద్రపోయినట్లు తోచగానే మంచం మీదనించిలేచి అతనికేసి చూస్తో వొక్క నిమిషం నుంచుంది. రేపీపాటికి ఎట్లావుంటాడు ? ఏంచేస్తోవుంటాడు? మెల్లిగా హాల్లోకివెళ్ళి చెవుల కమ్మలూ, చేతుల బంగారు గాజులూ, మెళ్లో గొలుసూ తీసి బల్లమీద పెట్టింది. రామారావు పేరున్న వుంగరం, తన పుట్టినరోజున అతను బహుమతి ఇచ్చిన "బ్రోచ్" తీసింది. అతను ఆ రోజు తనతో అన్నమాటలు, తనకిచేసిన వాగ్దత్తాలు, తన పైని చూపిన మోహం, జ్ఞాపకంవొచ్చి కుర్చీలో కూలబడి చేతులూ, తలా, బల్లమీద ఆనించి మెల్లిగా యేడ్చింది.... వురుము.... సూర్యనారాయణ తనకోసం వానలో నుంచుని వున్నాడు తనకోసం యెదురుచూస్తో. చప్పునలేచి

అబ్బాయి వుయ్యాల దగ్గిరికి వెళ్ళింది. ఎత్తుకుంటే లేవడూ ? బైటికి చీకట్లో వానలో తీసుకువెళ్ళగానే అతను లేచి—

"అమ్మా ! యెక్కడికి ?" అంటే !.... అన్నట్లు ఫ్లానల్ చొక్కా తియ్యాలి. శాలువ వొకటి కావాలి. ఉయ్యాల దగ్గిరికి మళ్ళీవెళ్ళి అబ్బాయివొంక చూస్తో నుంచుంది. వెచ్చగా, హాయిగా, అమాయకంగా నిద్ర పోతున్నాడు. తనని నమ్మి, తన మంచికోసమే అనుకుని, తనవెంట వొస్తాడుకదా ! న్యాయమా, అని అడగడుకదా? 'నాన్నయేడే ?' అంటాడేమో ! అంటే?.... ఈ ఇంట్లోంచి, యీ రక్షణ కిందనించి యెక్కడికి తీసుకువెడుతోంది తను ? వెలి, వెక్కిరింపులు, బాధలు, తనేకాక, యావజ్జీవితమూ తన బాబుకూడా అనుభవించాలా ! వొదిలి వెడితే ఇతన్ని ! పాపం ! తననీ, పాపనీ చూడక రామారావు యేమౌతాడో ! తండ్రికి అబ్బాయిమీదవున్న గొప్ప ప్రేమ మనసుకివొచ్చింది. పాపం, రామారావు రేపు మూలమూలల చూసి, అబ్బాయి బట్టలూ, గిలకలూ, బండీ, చూసి, ఏడుస్తాడు. రామారావునికూడా తీసుకు వెళ్ళకూడదూ ?

అబ్బాయిని వొదిలితే ! అమ్మా ! తను బతకగలదా ? పోనీ, అబ్బాయి నిలవగలడా ? ఆయన విచారంలో కొట్టుకుంటో అబ్బాయిని చూస్తాడా ? తనమీది కోపం ఇతనిమీద చూపడా ? ఆ సమస్యలతో తల తిరిగి పోయింది. ఆలోచనలు ఆగిపోయినాయి. ఉరుము.... పాపం

సూర్యనారాయణ ఎంతసేపయింకో వొచ్చి! నిరాశతో వెళ్ళిపోతాడేమో!

చప్పున అబ్బాయి నెత్తుకుంది. చంద్రమతి లోహితాస్యుడి శవాన్నెత్తికెడుతో యేడ్చినపద్యం జ్ఞాపకం వొచ్చి చేతులు వొణికి, అతన్ని సగం యెత్తినదల్లా వొదిలింది. అబ్బాయి 'అమ్మా!' అన్నాడు. రామారావు తలెత్తి 'జానకీ' అని పిలిచాడు. తన వొంటిమీద నగలు లేకపోవడం చూస్తాడేమో! మాట్లాడలేదు. మళ్ళీ పిలిచాడు.

"అబ్బాయి లేచాడు" అని వుఘ్యాల వూపుతో నీడలో నుంచుంది. కొంచెంసేపుండి "నేనురానా ?" అన్నాడు. ఇదేమిటీవేళ ఇంత పట్టుదలగా వున్నాడు! దీపం బాగా తగ్గించి పక్కదగ్గిరికి వెళ్ళింది. ఇప్పుడు మళ్ళీ ఎందుకులేచాడు? మళ్ళీ మాట్లాడుతో కూచుంటాడేమో! కొంచెం ముందే బయలుదేరివుంటే; ఈ పాటికి సూర్యనారాయణ కౌగిలిలో, అతని మొహంకేసి చూస్తో.... ఆనందంతో వొళ్ళు పులకరించింది. నిన్న అతను గట్టిగా అదుముకున్నప్పటి స్పర్శసుఖం జ్ఞాపకంవొచ్చింది.

రామారావు ఆమెచెయ్యి పట్టుకొని మంచము మీదికి లాక్కున్నాడు.

"పడుకోండి వొస్తాను."

రాత్రి జానకి ఇట్లా లేచి తిరుగుతోవుండడం, విచారంలోనూ, పరధ్యానంలోనూ వుండి తననించి

తప్పించుకుంటున్నట్లు తోచింది రామారావుకి. జానకి యెందుకు తప్పించుకుంటుంది ? ఎన్నాళ్ళయింది ఆమెని తను తాకి ?

రామారావు స్పర్శలోనే అతని భావాన్ని జానకి గ్రహించి భయపడ్డది. సూర్యనారాయణతో హృదయం నిండివుండగా రామారావుకి లోబడాలనిపించలేదు. కాని అతని ఆఖరుకోర్కె నెట్లా నిరాకరించడం ? తన మెడనించి అతని చేతులట్లా వేళ్ళాడుతోవుంటే అతన్ని తోసెయ్యగలదా ? అతనిస్పర్శ ఎంత మధురంగావుందో ! చంటిపిల్లవాడు ప్రార్థిస్తూ వున్నట్లు. కాని యెట్లా వొప్పుకోడం !

"నాదేహం, మనసూ బాగుండలేదు. పడుకోండి."

రామారావు వినిపించుకోలేదు. ఆమాటన్నదిగాని, ఆతృతతో అతనివేపు జరుగుతున్న తనదేహమే చెపుతోంది రామారావు కావాలని........

పదకొండున్నరకొట్టింది. రామారావు జానకి బుజం మీద తల పెట్టుకొని నిద్రపోతున్నాడు. ఆమె కళ్ళు తెరుచుకొని పైకిచూస్తో గంట విని వులికిపడ్డది. సూర్యనారాయణ యేమనుకుంటున్నాడో ! పాపం ! ఒక్కడూ, ఆ చీకట్లో ! ఆ తలను తన చేతులతో తీసెయ్యలేదు, రామారావు తనకి కావాలి.

చిన్నతనంనించి ఆమె జీవాన్ని నడుపుతున్న వూహాల్లోనించి తప్పించుకొని తనకి ఇద్దరిమీదా ప్రేమే అని తెలుసుకుని వొప్పుకోగల జ్ఞానం, ధైర్యం జానకికి ఇంకా

గాలేదు. భర్తవొక్కడే స్త్రీకి. అతనే దైవమనే 'సెంటిమెంటు' ఆమె కళ్ళని కప్పింది.

ఆ పాపమైనా చెయ్యగలదుగాని, వాళ్ళిద్దరూ వొప్పుకున్నా ఇద్దరితోనూ జీవితం గడపడం ఆమెకి అసాధ్యం. కనక ఇద్దరిమీద ప్రేమ అనే సంగతి ఆమెకు స్ఫురించడం అసంభవమయింది. యే పనులు చెయ్యడానికి ధైర్యంలేదో అవి మంచివనికాని, లోకంలో సహజములని కాని వొప్పుకోడం కష్టం.

10

రోజల్లా చినుకులు పడుతో ఈదురుగాలి వేస్తోంది. ఇల్లంతా నాలుగు గంటలకే చీకటి. లోకమంతా విచారమయంగా, జీవితం అర్థహీనంగా, ఆదర్శాలు, ఆశలు అబద్ధాలుగా తోచాయి. రాత్రి ఎనిమిదింటికి జోరని వాన మొదలు. సూర్యనారాయణ ప్రతినిమిషం బయటికి వెళ్ళి ఆకాశం యేమూలనన్నా తెరిపి యిచ్చినట్లు నక్షత్రం కనపడుతోందేమోనని చూశాడు. గుండెలశబ్దం తొందరవల్ల ఒక్కనిమిషం కూర్చుని, నరాల తొందరవల్ల పదిన్నరకే బైలుదేరాడు. ఆ వానలో, చీకట్లో జానకి రాదేమో! కాని వొస్తే! వొచ్చినా, రాకపోయినా తను ఇంట్లో నిలవగలడా! రోడ్డుమీదికి వెళ్ళేప్పటికి మీద వానపడి గొడుగు జ్ఞాపకం వొచ్చింది. ఇంట్లోకి వొచ్చి దీపం వెలిగించాడు. జానకి వొచ్చేప్పటికి ఇల్లు అల్లరిగా ఇట్లానే

వుంటే ! అన్నీ సర్దాడు. మంచంమీద పక్క వేశాడు. వానలో వెళ్ళి తెచ్చిన చామంతి పూలదండని యెదురుగా తగిలించాడు. జానకి వొచ్చేప్పటికి సిద్ధంగా వుండాలని కాచివుంచిన నీళ్ళు వేడిగా వున్నాయో లేవో వేళ్ళుపెట్టి చూశాడు. గొడుగుదగ్గిరికి వెళ్ళేప్పటికి యింకో ఆలోచన తోచింది. జానకి గొడుగేసుకుని వొస్తుందా ? అబ్బాయిని చంకనెత్తుకొని వొంటరిగా చీకట్లో, నడిచి వొస్తుంది, అబ్బాయి నెత్తిమీద చెరుగుకప్పి....తనకి గొడుగా ! జానకి రాగానే కావలించుకోడానికి తన రెండుచేతులూ ఖాళీగా వుండవొద్దూ ?

తడుస్తూ చీకట్లో, నీళ్ళగుంటల్లో, బురదలో, వెళ్ళాడు, బంగళావెనకాల తమ్మలమైదానంమీదికి. గాలిలో చెట్లు దయ్యాలమల్లే వూగుతున్నాయి. ఆకాశపు మెరుపుదెబ్బలు భరించలేక భూమి బాధతో, భయంతో మూలుగుతోంది. సూర్యనారాయణ జుట్టులోంచి, కనుబొమ్మల్లోంచి, జేబుల్లోంచి నీళ్ళు కారుతున్నాయి. చలిలో వొణుకు పుడుతోంది. జోరుమని కొట్టేవాన, వురిమే మబ్బులు, కారుచీకటిని కల్పిస్తూ గంతులేసే చెట్లు, తడి, చీదర, కాళ్ళమీద పైకిపాకే గండుచీమలు. వీటిని అరగంట అనుభవించేప్పటికి సూర్యనారాయణకి మోహం తగ్గింది. దేవుడే తనకి విఘ్నం కలిగించడానికై ఇట్లా భయంకర రూపం దాల్చినట్లయింది. పాపం ! ఆ చలిలో, గాఢాంధకారంలో, అబ్బాయిని మోసుకుంటూ జానకెట్లా

కథా నిలయం
శ్రీకాకుళం

వొస్తుంది ? రామారావుని పక్క మీద ఆ ఇంటికంతా వంటరిగా వొదిలి ! తనమీద రామారావు విశ్వాసం, ప్రేమా జ్ఞాపకం వొచ్చాయి. యెందుకు తనిట్లా రామారావు సంసారం పాడుచెయ్యటం ? అతనా దిగులుతో నిజంగానే చచ్చిపోతే ! పిచ్చెక్కితే ? మర్నాడు తన ఇంటికి వచ్చి అల్లరిచేస్తే ? యెవతెనో లేవతీసుకు వచ్చినవాడని బంధువులూ, స్నేహితులూ, అందరూ మొహాలు తిప్పెయ్యడం, జానకి దిగులు పెట్టుకోడం, రామారావుకోసం నిద్దట్లో లేచి వెతకడం, అన్నీ తలపుకొచ్చాయి. 'ఎన్నాళ్ళీ బతుకు, యీ యింద్రియ సుఖాలు' అని ఆలోచిస్తో చీపురుపుల్లలాగు ఆ ప్రచండ వాతపాతంలో బాధపడుతో నుంచున్నాడు ఎన్నిగంటలో !

11

"అక్కడ ముల్లు గుచ్చుకొని నెత్తురు కారుతోంది, తాకకు. నువ్వు వెళ్ళిపోతావేమో ననుకున్నాను. అయినా ఒకవేళ ఈ వానలో నువ్వట్లానే నుంచుని వుంటావేమోననే దిగులుతో ధైర్యంచేసి వొచ్చాను. నువ్విక్కడే కనబడకపోతే మళ్ళీ యింటికెట్లా వెళ్ళగలిగేదాన్ని ! నా అక్రమాన్నిచూసి దయ్యాలు నన్ను చీల్చుకు తినటానికి వొచ్చినట్టే భయమేసింది, ఆ చెట్లు వూగుతోవుంటే."

మెరుపు మెరిసింది. ఆమెతలలో దవనం, వీడిన జుట్టునించి, తడిలో అతుక్కుని వేళ్ళాడుతోంది. గుబురుగా

చంపలపైన వుబికేజుట్టు చీదరగా చంపలకి అతుక్కుని చెవుల చివరనించి నీళ్ళు కారుతోంది. చీరా, రవికా తడిసి వొంటి కతుక్కున్నాయి. షర్టుగుండీలు ఆమెకి గుచ్చుకోకండా తీసి కింద పారవేసి, మెల్లిగా ఆమెని కావలించుకున్నాడు చలిలో. ఇదివరకట్టి సౌఖ్యం అతనికి కలగలేదు.

"అబ్బాయి ఏడీ ? తీసుకురావా ?"

జానకి మాట్లాడలేదు. జవాబుకి ప్రయత్నించి సిద్ధమౌతున్నట్టుంది.

"ఏం జానకీ ?"

"సూర్యం, నేనురాను, రాలేను, రాలేను !"

అది కంఠస్వరంకాదు. ఘోరపాపాలుచేసి, చచ్చి, అన్నిఆశలూ నశించినా, యీ లోకాన్ని వదలలేక ఆ తుమ్మచెట్లలో వూగే దయ్యమేదో అరుస్తోందనిపించింది.

"ఎందుకు, జానకీ మళ్ళీ ఇట్లా అంటావు ?"

"ఆయన్ని వదలలేను....నాకే ఇష్టంలేదు."

"మరి నేనూ ? యీవేళ యెందుకిష్టంలేకుండా పోయింది ? నన్ను వొదిలేస్తావా ?"

"నిన్ను వొదిలెయ్యలేను. కాని నేను రాను."

"తమాషా చేస్తున్నావు. రావూ ? యెందుకూ ?"

ఆమె రానంటే, అతనికి పట్టుదల యెక్కువౌతోంది.

"రమ్మనకు, నువ్వు గట్టిగా రమ్మంటే, వెళ్ళేశక్తి

పోతుంది నాకు. నీకు నామీద ఇష్టంలేదు పొమ్మను. అబద్ధమే. కాని నమ్మి వెళ్ళిపోతాను."

"ఏమిటె, జానకీ ? ఎందుకట్లా మాట్లాడుతావు ?"

"నేను నీతో వున్నా, ఏమీ సౌఖ్యమివ్వను. నేను పిశాచిని. ఎవరికీ సౌఖ్యమివ్వను. నన్ను పొమ్మను. 'నాకు నీమీద మోహమేమిటి ?' పొమ్మను."

"విచారంతో నీకు మతి చలించింది. ఇట్లాకూచో."

"సూర్యం ! నీ కాళ్ళమీద పడతా ! నన్ను వొదిలెయ్యి. అట్లా లాగావంటే నీతో వొచ్చేస్తా, నిన్నింక వొదలను. నీ జీవితాన్ని ధ్వంసంచేస్తా, నీ మనస్సుని క్షోభ పెడతా ! నీ ప్రేమని చీల్చుకుతింటా. ఇప్పుడు ఆయనకెంత మనోవ్యథ కలిగించానో అంతకి పదిరెట్లు నీకు కల్పిస్తా. ఈ జన్మానికి నా ఆనందం ఆఖరయింది. నన్ను తీసుకోకు, వొదిలేసి వెళ్ళిపో. నామాట వినవూ ? నీకోసమే చెపుతున్నా నమ్ము. అదుగో అట్లా తాకావా, అట్లా విచారపడ్డావా, వొచ్చేస్తా ! నాకెంత వెర్రిమోహమో నీకు తెలీదు....పోనీ, నామీద దయలేదూ ? జాలిలేదూ ? నీచేతుల్లోనే, నీమూలానే, పిచ్చిపట్టి చచ్చిపోతే నీ కెట్లా వుంటుంది ? సూర్యం ! ఇంతే, ఇంక ఇంతే, కరుణించు ! క్షమించు !"

కిందికిజారి అతని మోకాళ్ళని కావిలించుకుంది. పొడుగాటి ఆ మెజుట్టు, నిన్న ఆవేళకే తన తెల్లని పక్క

మీద పరుచుకున్న జుట్టు మట్టి నీళ్ళలోపడి కొట్టుకు పోతోంది.

"ముందు, ఇంటికి వొచ్చెయ్యి. స్థిమితంగా రేపు ఆలోచిద్దాం."

"వొస్తే ఇంక నిన్ను వొదలగలనా ? రేపూ లేదూ, ఏమీ లేదు. నేనురాను."

మెల్లిగా ఆమెని బుజాలు పట్టుకుని లేవతీసి, రోడ్డు వేపున నడిపించాడు.

"ఎక్కడికి ?"

"రా !"

మాట్లాడకండా వొచ్చింది. వాళ్ళ బంగళా గేటు దగ్గిర నుంచోపెట్టాడు.

"జానకీ, నువ్వు అన్నమాట నిజం. రామారావూ, అబ్బాయి లేకండా బతకలేవు. వెళ్ళు. నన్ను మరిచిపోడానికి ప్రయత్నించు."

"నువ్వో ?"

"ఏదో వొకటి చేస్తాను. వెడుతున్నాను."

"సూర్యం, నిన్ను వొదిలి బతకలేను. నాకు నువ్వు తప్ప ఎవరూ వొద్దు. వొస్తాను, తీసుకువెళ్ళు. నిజం, వొస్తాను. అదిగో, నీకుకోపంవొచ్చింది నామీద. ఇక నేను బతకలేను."

"నాకా కోపం, జానకీ ? ఈ ప్రపంచంలో నీమీద కోపమా ? కోపం వొస్తే ఇంకేం ? తలుచుకోనైనా లేని నా ప్రేమ మూలాన్నే నిన్ను త్యజిస్తున్నాను. వెళ్లు."

"వొద్దు, నేను వొస్తున్నాను."

బైలుదేరింది.

"పోనీ యీవాళిటికి ఆలోచించుకో. రావాలంటే రేపు వొద్దుగాని ఏం ?"

మాట్లాడకండా వూరుకుంది.

చెయ్యి గట్టిగా పట్టుకుని, వొదిలి, తల వొంచుకుని వెళ్ళిపోయినాడు.

రోడ్డుచివర తిరిగి చూశాడు. అట్లానే అక్కడే జానకి ప్రతిమవలె నుంచుని వుంది.

12

సూర్యనారాయణ రైల్లో కూచున్నాడు. 'ట్రాన్స్ఫర్ ఆర్డర్' ఆవాళే వొచ్చింది. రైలు కదులుతోంది. రామారావు పరుగెత్తుకుని వొచ్చాడు.

"సూర్యం, నువ్వు రైలు దిగాలి. దిగు ముందు."

"ఏమిటి ?"

"తరవాత చెపుతా !"

"ఏమిటి ? ముందు చెప్పు."

రామారావు రైలువెంట పరుగెత్తుతున్నాడు.

"జానక్కి జబ్బుగావుంది, చాలా. ఆదివారం రాత్రి మెందుకో తడిసింది. నిమోనియా వొచ్చి సంధి. నిన్నొక్కటే పిలుస్తోంది, దిగు."

దిగకండా ఎట్లా ? దిగితే తరవాత....

"రా, దిగవేం ?"

రామారావు మొహం చూశాడు. దిగాలి తప్పదు. కాని దిగితే, మళ్ళీ జానకి కనపడితే, ఆ జబ్బులో ! రామారావుగోల ! తనని వదలకపోవడం ! అబ్బా ! కాని, తప్పదు, వెళ్ళాలి. కిందికిచూశాడు. రైలు వేగం ఎక్కువయింది. వీల్లేదు. వెనక్కి చూశాడు. పెదిమలు వొణుకుతో, కళ్ళంబడి నీళ్ళు కారుతో ఎండలో ప్లాటుఫారం మీద నుంచుని వున్నాడు రామారావు. ఏం చేశాడని పాపం అతని కీగతి ? అనుకున్నాడు.

—: l*l :—

సమగ్ర విశ్వభారత సందర్శనం
మీరు పొందగోరుతున్నారా ?
అయితే
(జైనేంద్రకుమార్)
జయవర్ధన
చదివి తీరండి—
ప్రకాశకులు :
ప్రేమ్‌చంద్ పబ్లికేషన్స్
విజయవాడ-2